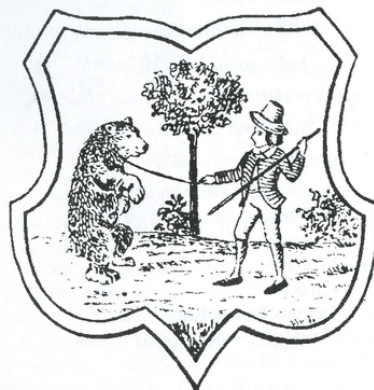

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

Listopad – prosinec 1999

Zpravodaj MěÚ Vysoké nad Jizerou - Větrník 11-12/1999 vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 400 ks, cena 10,- Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém n. J. PSČ 512 11.
V roce 1999 vytiskla Tiskárna GLOS Semily, s.r.o. - tel./fax: 0431/62 45 84.

Překonávání překážek

*Kolik by se ztratilo z úžasného
bohatství lidské zkušenosti
nebýt překážek, které je třeba překonat.*

*Nádherná chvíle na vrcholu
by neznamenal ani zpolovice tolik
nebýt temných údolí,
která je třeba přejít.*

Helen Kellerová
(od pěti let hluchoněmá a slepá)

Vážení přátelé,

čas vánoční je překrásným obdobím, které má své kouzlo a nenechá se ničím napodobit.

Svátky vánoční se dají přirovnat k hezké a dobré pohádce, ve které vždy vše dobře končí a zavládne ta největší pohoda. Pečeme cukroví a vánočky, stavíme betlém, máme radost z vánočního stromku, z dárků. I příroda se snaží, aby vzduch byl úplně jasný, vyfoukaný a všechny barvy v krajině svítily svěžestí. Všude poletuje sníl a okna postříbřil mráz. Je tu zima s překrásným pohledem na spící krajinu. To jsou ty pravé vánoční svátky dekorované rozzářeným stromkem a pod ním spoustou dárků, které dovrší tu překrásnou vánoční náladu.

Svátky vánoční jsou časem porozumění, lásky, odpuštění a tajných přání.

Dovolte, abych vám k svátkům popřál dobrou pohodu a mnoho pěkných zážitků a v novém roce vám přeji hodně osobních úspěchů a pevné zdraví.

*Jindřich Matura,
starosta města*

ZPRÁVY z městského úřadu

■ Nejdůležitější akce MěÚ byla téměř skončena v daném termínu. Je to úprava Zákostelí a jeho okolí. Všechny čtyři etapy jsou zhruba dokončeny, až na menší závady, např. zapískování mezer a doasfaltování okrajů, které se ale musí udělat za suchého počasí. Uprostřed záhonu na „rynečku“ bude zasazen stromek a postavena ještě jedna lampa. Teprve až budou všechny závady odstraněny, dojde ke kolaudaci a převzetí stavby.

■ V bytovém domě za penzionem začíná osídlování. Zápis o převzetí a kolaudace byly provedeny. Ze sedmi bytů je již šest prodáno a obsazeno. Kromě tří vysokých rodin jsou to dvě rodiny z Prahy, manželé Sládkovi a Průšovi, a paní Mandříková. Jeden 3 + 1 zatím zůstává volný. Byl už také zadán, ale zájemci žádost ze závažných důvodů zrušili.

■ Pečovatelský dům měl donedávna dva byty volné a nebylo možné je pro nezám vysockých občanů obsadit. Když se to podařilo zájemcům, kteří nejsou z Vysokého, objevilo se náhle

sedm občanů, všichni by tam teď chtěli bydlet a dochází k nepřijemným situacím a výměně názorů na téma proč ty a ne já, proč vy a ne my. To ovšem není řešení a zdravotní komise jistě rozhodovala podle daných zásad. Pro město je nejdůležitější, aby všechny městské byty byly obsazeny, jinak utíká mnoho peněz, které město potřebuje na další úkoly. Jedním z nich, který by město ani nemuselo plnit, bylo vyspravení komunikace ke hřbitovu. Je to státní silnice III. třídy, opravovat by ji měla SÚS - Silnice, ale protože tento podnik nestačí opravovat ani silnice I. třídy, vyspravilo město tuto komunikaci na vlastní náklady. Vyspravilo, nikoli opravilo, protože se to týká jenom těch největších děr. Na víc město zatím nemá, protože všichni poplatníci své povinnosti neplní, např. mnozí pronajímatelé bytů pro hosty, majitelé psů.

■ V parku byly prořezány některé keře, a tím se osvětlila a doslova prokoukla i socha sv. Antonína. Bylo dokončeno také osvětlení města.

■ MZ ve Vysokém nad Jizerou rozhodlo na svém zasedání o omezené zimní údržbě těchto místních komunikací:

Stará Ves:

cesta do Rezku nebude udržována,

cesta ve směru k penzionu Pod lípou, RD Kellnerovi - bude udržována průchodnost, nebude zabezpečována sjízdnost

Vysoké nad Jizerou:

cesta pod „Várkou“, spojnice státní komunikace II 290 a státní komunikace ve směru na Hradsko, nebude udržována

cesta Na záboji od čp. 222 ve směru Bozkovská nebude udržována

cesta Lyžařská od MěÚ ve směru k hotelu Strojmetal nebude udržována

cesta od RD Josífkovi ve směru k hotelu Strojmetal bude udržována po bytovky bývalého státního statku

Sklenářice:

cesta v Dolánkách - bude zabezpečována průchodnost po RD Hartigovi

■ Sběr druhotných surovin, papíru, barevných kovů, textilu, a sběr nebezpečného odpadu, autobaterií, výbojek, starých barev, televizorů, ledniček, proběhne dne 9. 12. 1999 v prostoru dílen MěÚ ve Vysokém nad Jizerou od 13. 00 do 15. 00 hodin. Občané Vysokého nad Jizerou a přilehlých obcí - sběr zdarma. Podnikatelské subjekty a občané, kteří nemají TP na správním území města - sběr za poplatek. Sběr zajišťuje firma STEFF.

■ Východočeská energetika oznamuje, že přistoupí k pokácení a okleštění stromů v rozsahu nezbytně nutném pro plynulý a bezpečný provoz stávajících vedení NN, VN a TS, pokud tak neučiní sám vlastník či uživatel pozemků, a to do 30. 11. 1999. Případné dotazy zodpoví služebna VČE nebo pan Landfeld v Turnově. Na požádání pozemky pro prořezek provedených VČE uklidí.

Poděkování

■ MěÚ děkuje panu Josefu Noskovi, truhláři ze Sklenářic, za iniciativu, s jakou spolu s dalšími občany zorganizoval a zajistil finanční prostředky na opravu místní komunikace.

■ Polní cesta od hřiště k Máriařkovu kříží je opět obnovena, je travnatá a schůdná po celé délce. Díky patří ZD Horal.

Vysocký park

Na jaře letošního roku objednal MěÚ ve Vysokém projekt na regeneraci městského parku. Motívem byla možnost využít státní dotaci, která je zaměřena právě na údržbu zeleně ve městech. Projekt s náklady vyčíslenými na dva a čtvrt milionu korun navrhoval velmi razantní řešení. Ve vlast-

ním parku mělo být pokáceno 132 stromů. Také celá alej kaštanů u hřbitova a řada lip mezi hřbitovem a fotbalovým hřištěm. Kolem projektu se rozvinula velmi živá debata. MěÚ zajistil další oponenturu Botanického ústavu Akademie věd ČR v Průhoních. Ten byl značně odlišný. Doporučil pokácet jen 26 stromů, ostatní ošetřit a zachovat tak stávající charakter parku. Zastupitelstvo stálo před velmi vážným rozhodnutím. Dne 20. 9. 1999 na veřejném zasedání jednomyslně schválilo variantu šetrnější, tedy v parku pokácet 26 stromů a zachovat alej kaštanů, správně jírovců, u hřbitova i lípy u fotbalového hřiště.

Ivo Vodsedálek

Zprávy z muzea

Návštěvnost a studijní návštěvy

Za posledních devět měsíců navštívilo muzeum 7809 lidí, tj. průměrně 868 osob za měsíc. Za tuto dobu bylo odvedeno 110 tisíc Kč (vloni 140 tisíc Kč). Rozdíl je způsoben tržbou za leden až březen (1998 - 63 500 Kč, 1999 - 34 500 Kč), kdy v loňském roce pro absolutní nedostatek sněhu

byla mimořádně vysoká návštěvnost. Protože vstupné zůstává stejné, zdá se, že ve zbývajících měsících nebude velký rozdíl oproti roku minulému.

Zaznamenali jsme velký nárůst studijních návštěv, kromě obvyklých témat, jako je divadlo, historie města, lyžování, betlémy, zvyky a pověsti na Vysocku, se zaměřovaly hlavně na staré tisky, ruční práce, hrady Nístějka a Navarov, park, tkalcovské stavy, sochy, vykopávky, sklářské hutě, školní dokumenty 19. století, spiritismus, historii některých rodů, historii nemocnice a oběti nacismu.

Výsledkem zájmu o hrad Nístějků nakonec bylo ustavení přípravného výboru sdružení pro jeho záchranu na schůzce dne 13. října t.r.

Sochy a památky

Byla provedena fotodokumentace stavění sochy Jana Nepomuckého ve Tříci u Šírů. Kdysi stržená socha zde stávala asi do roku 1959.

Příští rok uplyne 140 let od narození Dr. Karla Kramáře. Kopie původní busty, vytvořené F. V. Foitem a umístěné na domě č. 10 ve Vysockém, jež pak byla ukryta (zazděna) a bylo po ní pátráno bezvýsledně, je v Národním muzeu v Praze. Nabízí se možnost udělat nový odlitek.

Připravujeme

Výstavy:

Spiritisté na Vysocku
Grafika Bohuslava Doležala s historickou tematikou
Betlémy a vánoční zvyky

Betlém

Začátkem letošního listopadu provedl Ing. Josef Hejral pravidelnou údržbu a opravu Metelkova betlému, za což mu děkujeme. Všechny figurky jsou už opět pohybuschopné.

Jana Vaváčková

OSOBNOSTI - VÝTVARNÍCI A LITERÁTI

5. část

Výtvarníci

Nadšených výtvarníků malířů z řad neprofesionálů byla a je celá řada. Někteří zkoušeli malovat pro lásku k umění, jako byli:

doc. Ing. Jan Mečíř

(1896 - 1956),

ředitel chemických továren v Semtíně, velký odborník ve svém oboru. Vysockému vlastivědnému muzeu odkázal velice hodnotnou sbírku obrazů Jaroslava Gruse, celkem dvánáct obrazů, a znak města Vysokého n. Jizerou od grafika akad. malíře Josefa Salavce z Pardubic.

Jaroslav Grus (1891 - 1983)

Národní umělec, rodák z Pardubic, vystudoval akademii již před první světovou válkou. Odrazilištěm vývoje jeho tvorby bylo sice krajinářství, byl ovlivněn Antonínem Slavičkem a Otakarem Nejedlym, posléze však dospěl k osobitému projevu, který se ve 30. letech ustálil. Těžiště jeho díla je krajina v Polabí a krkonošském podhůří. Charakteristická pro jeho práce je krajina ovlivněná životem lidí a technickou civilizací. Krkonoše ze Sklenářic, z Polopruti, vysocké náměstí, to jsou většinou náměty jeho děl ve vysockém muzeu.

Jaromír Wišo

Jeden z prvních signatářů Charty 77, organizátor výtvarného života doma i v zahraničí. Byl pronásledován a vězněn nacisty, ale i za minulého režimu. Původním povoláním právník, dostal se k malování a pracoval ve Svazu československých výtvarných umělců, v Českém fondu výtvarných umění a v Mezinárodní asociaci výtvarných umělců. Zemřel v roce 1992. V galerii je jeho obraz Vysoké ze Tříčských vrchů.

Petr Hnyk

(1908 - 1997)

Odborný učitel, znal každý kout města, celé okolí, hory a ve svých akva-

relech to krásně vyjádřil. Svými obrázky často obdarovával své známé, na malém obrázku většinou chaloupka nebo pohled na hory, rád maloval též Máriařův kříž. Výstavu v muzeu měl v roce 1992 pod názvem Obrazy z Vysocka.

Ivo Vodsedálek

(narozen 8. 8. 1931)

Vnuk MUDr. Františka Vodsedálka, autora životopisné prózy Jan Bahenský (1900), původním povoláním projektant v oboru elektro silnoprůd. V roce 1965 založil Balon - klub Praha, vedl stavbu prvního poválečného plynového balonu. V 80. letech se zabýval uměleckou keramikou. Píše od roku 1949, verše i prózu. Z výtvar-

ných prací jsou známe jeho koláže, které vystavoval v Mnichově v roce 1969. Uměleckou keramiku představil v roce 1983 v Augsburgu. Obojí v roce 1984 v Essenu a v roce 1998 v Praze. Ve Vysokém vystavoval v roce 1998.

Alois Bulušek

Pasecký kantor a amatérský malíř a fotograf kraje Západočeských vlastenců. Narodil se 3. ledna 1919 ve Valteřicích, absolvoval učitelský ústav, učil pak v našem kraji, naposledy v Pasekách nad Jizerou. Jeho obrázky jsou velice známé, zvláště chaloupky

a obrázky Krakonoše či obrázky k Velikonocům a Vánocům. Je spoluzakladatelem muzea v Pasekách nad Jizerou. U nás vystavoval v letošním roce.

Stanislav Smrtka

Malíř Jizerských hor, Podkrkonoší a Českého ráje. V našem muzeu měl výstavu v roce 1997. Celý život se věnoval vedle svého zaměstnání malbě. Charakterizují jej oleje veselých barev. Výstava byla jeho poslední, zemřel v roce 1998.

Jana Vaváčková

Nad obrazy Karla Haase

*Rudnou jeřabiny nad březovým hájem
své memento hlásá Márinkův kříž
a těžká mračna táhnou krajem k horám
Kokrháč skoro nevidíš...*
Z. V.

„Víte, ono malovat hory, ta jejich pásma, není vůbec jednoduché. A tím spíš Krkonoše. Mají takových pásem šest - a odstínit je? To se malíř pořádně zapotí,“ usmívá se pan Karel Haas, vysoký rodák, malíř tělem i duší, horal srdcem a celou bytostí.

Výběr z jeho tvorby, která zahrnuje téměř všechny české a slovenské hory, mohl spatřit návštěvník výstavy, uspořádané letos v létě ve vysokém vlastivědném muzeu.

Se zájmem prohlížím plátna, pastely, akvarely s náměty ze zdejšího okolí. Upoutává mě větší plátno zachycující jedno magické místo za městečkem, opředené bájemi a dohady, Márinkův kříž.

To místo přece znám. Také jsem tu sedávala na lavičce a přemýšlela o životě a luštila nápis na zadní straně podstavce kříže „Postaven nákladem Josefa Hásky a jeho manželky L.P. 1848“ a zamýšlela se nad jeho posláním, vyrytým na přední straně soklu: „Člověče, který cestou jdeš, viz, je-li bolest tvá, jako má byla.“

Pan Karel Haas je z rodiny vysokých obchodníků. Už jako školák projevoval výjimečné výtvarné schopnosti. Vyučil se uměleckým sklářem, ale pracoval jako foukač laboratorního skla. Doba po roce 1948 totiž nebyla příznivá ani uměleckému sklářství a místa v tomto oboru se rušila.

Maloval všude, kamkoliv přišel. V Praze se zapsal do kurzu krajino-malby prof. Masáka.

Krkonoše byly odjakživa jeho láskou. Svými obrazy oslavil krásu zdejšího kraje. Z Krkonoš vzešel a neustále tu nachází nové náměty. A pan Karel Haas se dívat umí.

Zdenka Vaněčková, Praha

Víte, že...

Ilona Vránová z Tříčce a Petr Malík z Vysokého nad Jizerou v srpnu letošního roku v Semilech slavnostně převzali stříbrnou plaketu prof. Jana Janškého za dvacet bezplatných odběrů krve? Oba dárce jsem poprosila o rozhovor.

Paní Vránová, pane Malíku, kolik je vám let a kdy jste darovali krev poprvé?

I.V. Je mi šestatřicet let, krev jsem darovala poprvé v lednu 1987.

P.M. Mně je osmdvacet a krev dávám pravidelně od svých osmnácti. *Co vás k dárcovství přivedlo?*

I.V. Mě k němu přivedla maminka. Když jsem byla malá, v jilemnické nemocnici mi zachránili život. V té době maminka začala darovat krev. Jako dospělá jsem si řekla, že ji budu následovat. Krev dávám až na výjimku doby dvou těhotenství pravidelně už dvanáct let.

P.M. V mém případě to nebylo nic mimořádného. V té době bylo dárců málo, řekl jsem si, že když lidé krev potřebují a já jsem zdravý, proč bych to nezkusil.

Uvědomujete si - v době odběru, před ním, potom -, že tím velmi pomáháte lidem, prostě máte pocit, že děláte něco ušlechtilého?

.....

I.V. Ne. Vždy když mě pozvou a já mohu, tak jdu. Když nemohu, objednáám se na jiný den. Je to pro mě samozřejmá věc, o které nijak nehluobám.

P.M. Přiliš o tom nepřemýšlím, je to automatická záležitost - potřebuji krev, pozvou mě a já jdu.

Jak odběr probíhá?

I.V. Všechno jde velmi rychle. Asi týden před navrženým datem člověk dostane pozvánku. Pokud je zdravý a termín mu vyhovuje, s odběrem počítá, takže den před ním nejí tučná jídla a nepije alkohol. V den odběru ho v nemocnici prohlédnou, změří mu tlak, udělají rozbor moči a krve včetně testů na AIDS a žloutenku. Vyplňuje se také dotazník, aby se zjistilo, jestli nemohlo dojít ke styku s někým, kdo byl třeba nakažený. Pokud jsou všechny výsledky v pořádku, dojde k samotnému odběru. Ten trvá zhruba čtvrt hodiny a probíhá vleže za asistence dvou tří zdravotníků.

Je odběr bolestivý? Jak se po něm cítíte?

I.V. Těch několik minut se to dá vydržet. Po odběru se cítím fyzicky dobře, nepřipadám si nijak oslabená. Stalo se mi jenom, že mi ještě delší dobu po vyjmutí jehly nešlo zastavit krvácení z napíchnuté žíly.

P.M. Není to nic, co by se nedalo snést, jde o to napíchnutí. Problém po odběru nemívám. Vlastně zále-

ží to na tlaku. Ale nikdy se mi nestalo, že by mi bylo vysloveně špatně, že bych například odpadl. Občas trochu bolí rozpíchaná ruka.

Jak často a kolik krve dáváte?

P.M. Třikrát do roka jsme zváni do jilemnické nemocnice, krev se může dávat celkem čtyřikrát za rok. V případě nemoci nebo když se to člověku nehodí z jiných důvodů, je možné se přeojednat, což mně se zatím nestalo. Jeden odběr představuje půl litru krve.

Dá se v souvislosti s bezplatným dárcovstvím mluvit o nějakých výhodách?

P.M. Výhodou je snad to, že člověk díky pravidelným prohlídkám a testům před odběry ví, jak na tom zdravotně je. Jinak pravidelně užíváme vitamínové preparáty, které nám hradí zdravotní pojišťovna, a hned po odběru dostaneme oběd. V zaměstnání mě osobně vycházejí vstříc, nikdy jsem neměl problémy s uvolněním z práce.

Pokoušeli jste se někdy někoho přesvědčit, aby se stal dárce?

I.V. Já jsem se o to pokoušela, ale nepodařilo se mi to, nikoho jsem nepřesvědčila.

P.M. Já ne. Ale zjistil jsem, že krev dává čím dál víc lidí z Vysokého, což je dobře.

Budete dál dávat krev? Nepřemýšleli jste o darování kostní dřeně?

I.V. Když nebudu mít zdravotní problémy, určitě budu v dárcovství pokračovat a budu se snažit, aby to trvalo co nejdéle. A darování kostní dřeně? Pokud by se v souvislosti s ní jednalo o člena mé rodiny, tak ano. Jinak bych o tom asi neuvažovala.

P.M. Dokud to půjde, proč bych nedával. Člověk žasne, co všechno se dnes už dá udělat z půl litru krve. Přemýšlel jsem i o kostní dřeni, možná to zkusím.

Děkuji vám oběma za rozhovor a přeji vám hodně zdraví.

Alice Sládková

HRAD NÍSTĚJKA a sdružení pro jeho záchranu

Doba, kdy Vysoké spolu se zříceninou středověkého hradu Nístějky, která se dokonce objevovala i na několika pohlednicích, bylo předmětem zromantizované tvůrčích zájmů místních rodáků a přátel historie, je nejspíše už pouhou minulostí. Kromě Klubu českých turistů, který počátkem 80. let zřídil značenou turistickou stezku k Nístějce, a Dr. Lukáše a několika dalších historiků, kteří osudy Nístějky připomněli veřejnosti, se její význam opomíjel, byť jde o jednu z nejstarších památek tohoto kraje. Od jejího zpuštění uběhlo již

500 let a nyní je pravděpodobně v poslední fázi své zkázy.

Snahou tomuto zabránit byla schůzka iniciovaná Klubem Transsaltum z Jilemnice, která se konala 13. října 1999 a které o měsíc předcházelo setkání jejích členů a několika místních zájemců na Nístějce. Schůzka byla svolána za účelem založit sdružení pro záchranu hradu Nístějky a toho se také týkala její náplň.

Ikdyž se nedostavili někteří lidé, např. z referátu kultury nebo pro nemoc bývalý zaměstnanec Památkového ústavu pan Řemínek, byli mezi přítomnými starosta J. Matura, vůdčí osobnost Klubu přátel historie Z. Fišera, který v současné době připravuje knihu o hradech na Semilsku, M. Kubát, přírodovědec a expert na regionální historii a její fotodokumentaci, který má za sebou také některé publikace, J. Fait, historik a autor mnoha článků, zabývající se historií hradů a fotodokumentací převážně podkonošských hradů. Dále zde byli okresní archeolog J. Prostředník, zastávajícího městského parku ve Vysokém I. Vodsedalek, zástupkyně vysockého vlastivědného muzea J. Vaváčková, kronikář Tříčce O. Hájek. Za Klub přátel historie se zúčastnili J. Pochop, J. Novák, B. Koudelka, A. Horáčková a z místních příznivců L. Kubíčková, L. Machytová a P. Špráchal.

Výsledkem schůze bylo ustavení přípravného výboru sdružení, do kterého byli vybráni O. Hájek, M. Štěpánek a P. Špráchal. Jsou naplánovány další schůzky a jakmile to bude možné, uskuteční se i konkrétní akce. Kdo by měl zájem podpořit tyto iniciativy nebo se podílet jiným způsobem, je předem srdečně vítán. Bližší informace je možné získat u členů schůzky, případně ve vysokém muzeu.

Přemysl Špráchal

Rozhovor s Ondřejem Hájkem, členem přípravného výboru Sdružení pro záchranu Nístějky

Ondřeji, kdo a kdy přišel s nápadem dát dohromady skupinu lidí, která by se pokusila zastavit rozpad Nístějky?

Zajímám se o hrady a vojenské stavby, Nístějka mě láká od mládí, je to můj nejoblíbenější hrad v rodném kraji. Někdy na přelomu srpna a září jsem se proto obrátil na předsedu Klubu přátel historie v Jilemnici, jestli by se nemohlo založit sdružení pro záchranu hradu. Pan Fišera souhlasil a 13. září se několik prvních zájemců bylo na Nístějku podívat. Přesně o měsíc později se konala ve vysoké sokolovně schůzka, na které byl zvolen přípravný výbor, jenž dostal za úkol sestavit stanovy.

Co si mám představit pod pojmem „záchrana Nístějky“?

Chceme opravit rozpadající se věž - bergfried - , obnovit její původní plášť.

Předpokládám, že největším problémem bude sehnat potřebný finanční obnos. Jaké jsou vaše šance získat peníze a kolik jich budete potřebovat?

Sehnat peníze bude těžké. Rekonstrukci musí provést specializovaná firma, nemůžeme to dělat sami, přestože je mezi námi i bývalý památkář - konzervátor. Potřebnou částku odhaduji velmi zhruba na jeden až tři miliony korun. Šance získat nějaké příspěvky budeme mít, až když se oficiálně ustavíme jako sdružení.

Nístějka je od roku 1996 přírodní památkou, roste tam chráněný lopošítk skloněný. Jak se na vaše aktivity dívají ekologové?

Na jednání s nimi se teprve připravujeme, samozřejmě nechceme s nimi válčit, budeme se snažit vycházet jim vstříc.

Jak se k vašim snahám staví vysoký městský úřad?

Myslím, že spolu vycházíme velmi dobře, hlavně s panem starostou. Bavili jsme se i o možnosti, že by se město domluvilo s Lesy ČR, kterým patří pozemek, na němž Nístějka leží, a udělalo výměnu za jiný pozemek.

Nemáte obavu, že jste rozjel něco, co vám přeroste přes hlavu nebo hned ztroskotá?

Když má člověk svůj cíl - a naším cílem je záchrana Nístějky - tak pro to musí něco udělat. Chceme tu zanechat lidem, kteří přijdou po nás, něco od lidí, kteří tu byli před námi. Těší nás, že nám v tom budou pomáhat snad i vysoké děti. Zatím nemáme vyhládnutou stavební firmu a chybí nám i hospodář. Pokud by nám v tom mohl někdo pomoci, budeme rádi.

Ať se vám daří. Děkuji za rozhovor.

Alice Sládková

Pozn.: Dne 9. 11. 1999, krátce před uzavěrkou Větrníku, se konala členská schůze sdružení, na které došlo i k změně jeho názvu na Nístějka - Sdružení pro záchranu hradu.

Pozvánka

Nístějka - Sdružení pro záchranu hradu

srdečně zve všechny zájemce o historii na členskou schůzi, která se bude konat ve středu 8. 12. 1999 od 16.00 hodin v hasičské zbrojnici ve Vysokém nad Jizerou.

MĚSTSKÁ KNIHOVNA

Novinky

Válečné

R. Neillands: Pád třetí říše
W. Breuer: Záhady 2. světové války
J. Durnford-Slater: Třetí komando
J. Thayer: Pět minut po půlnoci (fikce)

Pro ženy

J. Johnston: Stíny minulosti
B. Nesvadbová: Řízkaři
M. Fredrikssonová: Anna, Hanna a Johanna
M. Viewegh: Povídky o manželství a o sexu
K. Gierová: Muži a jiné katastrofy
Ch. a O. Orbanovi: Tajemné hry lásky
D. Steelová: Uzavřený kruh
A. Quindlenová: Jediná správná věc
J. Garwoodová: Svatba
S. Rudolf: Jak jsme poslouchali noc
R. Pilcherová: Letní hlasy
J. M. Simmel: Muž, který maloval mandlovníky

Napínavé

R. Ludlum: Bourneova totožnost
B. Woodová: Sedm démonů, Dokonalá Harmonie
G. Thomas - M. M. Witts: Zemětřesení
E. McBain: Kráska a zvíře (detektivka)
W. Smith: Říše kamenného sokola
P. Frýbort: Poslední soud (krimi)

Životopisné

B. Basiková: Rozhovor
J. Doležalová: Hfchy mládí aneb Takoví jsme byli

M. Roberts: Muž, který naslouchá koním
D. Hašek: Chytám svůj život

Cestopisné

P. Jazairiová: Izrael a Palestina
J. Burgetová: Krétská mozaika
I. Devátá: Co číhá za humny
H. Harrer: Návrat do Tibetu

Fantasy

N. Gaiman: Hvězdný prach
S. Jackson - I. Livingstone: Pod strašidelným zámek (gamebook)
Tvář v okně (horory)

Různé

J. Gray: Muži jsou z Marsu, ženy z Venuše
J. Friesová: Minimum jógy
P. Inceová: Módní šátky
J. Štursa: Svět hor
J. Masson: Když sloni pláčou
S. Ch. Kilham: Pět Tíbetanů
Cesty českého amatérského divadla
L. A. Fischinger: Bohové z hvězd
I. Pekárková: Kulatý svět (román z uprchlického lágru)

Iva Řehořová

Školní okénko

MŠ

Zprávičky z naší školičky

Letošní školní rok jsme zahájili ve středu 1. září, a protože k tomuto dni nebylo možno uzavřít počet přihláše-

ných dětí, informujeme vás až nyní, že se přihlásilo 41 dětí na školní rok 1999/2000. Z tohoto počtu je v docházce zařazeno 21 dětí předškolních.

Aby se u nás dětem líbilo, pozvali jsme na počátku září loutkové divadlo z Liberce, které nám předvedlo oblíbenou pohádku *O Smolíčkovi*.

Počasí bylo v září mimořádně příznivé, a tak nám umožnilo podniknout hned několik turistických výletů po okolí. Z těch delších připomínáme Roztoky, kam jsme se těšili na pohádkové vyprávění s vodníky ve mlýně Dmčáku. K naší smůle nebyli manželé Novotní doma.

Další týden jsme v Jesenném obdivovali zvířata, která jsou k vidění asi jen v zoo, takže středem našeho zájmu se stali jaci v tamní oboře.

A opět byl tady druhý týden měsíce října a začal tradiční Krakonošův divadelní podzim. Sám pan Krakonoš nás přijal před divadelní budovou, aby si vyslechl básně, říkadla a písničky, které jsme se doposud naučili, a tak jsme za odměnu přijali drobnou sladkost. A také jsme nezapomněli slíbit, že do dalšího setkání - za rok, se budeme chovat jako ty nejsprávnější holky a kluci.

Pestrý program letošního divadelního přehlídky nás pozval na pohádku *Ferda Mravenec v cizích službách*. A protože se dětem pohádka líbila, zůstal

u nás ve školce Ferda Mravenec ještě druhý den (na papíru) jako vymalovaný.

Listopad již tradičně probíhá ve znamení příprav na oslavy vánočních svátků. Tímto vás všechny srdečně zveme, přijďte se na naše děti o vánoční besídky podívat.

Kolektiv MŠ

ZŠ

Říjnové zážitky dětí ZŠ

V měsíci říjnu proběhla ve Vysokém nad Jizerou přehlídka vesnických divadelních souborů. Kulturní život města se pochopitelně odrazil i v životě naší školy.

Děti navštívily dvě divadelní představení. Mladším žákům a některým z druhého stupně se líbil Ferda Mravenec v provedení DS Duha Polná. Ti starší ocenili herecké výkony ochotníků ve hře Lucerna v nastudování DS Jana Honsy Karolinka. Týden divadelní přehlídky zpestřila dětem beseda s paní Libuší Erbovou, bývalou pracovnící ministerstva zemědělství, která zajímavě vyprávěla o počátcích divadelních přehlídek ve Vysokém, o svém životě a práci v ochotnickém divadle. Spolu s ní si s dětmi povídal novinář Boris Riegler. Na závěr divadelní přehlídky navštívil naši školu herec Jan Kanyza. Zvě-

davost dětí nebrala konce, na všechny dotazy nestačil ani odpovědět.

Kromě kulturních akcí se pro milovníky přírody z 2. - 9. třídy uskutecnil v měsíci říjnu zájezd do Liberce na výstavu „Hmyz pod lupou“. Žáci 3. a 4. třídy na vlastivědné exkurzi obdivovali krásy našeho hlavního města Prahy. Tyto děti se ještě pravidelně zúčastňují povinného kurzu plavání v Jilemnici. Nepovinný plavecký výcvik probíhá v 1. a 2. třídě společně s mateřskou školou v Jablonci nad Nisou.

Kulturních a výchovně-vzdělávacích akcí v říjnu bylo skutečně hodně. Určitě přispěly k obohacení duševního života našich dětí. Nedá se tedy vždycky říci, že kultura je v naší zemi všude popelkou, jak se často dovidáme ze sdělovacích prostředků.

V. Lišková

ISŠ

Z historie naší školy

1850 - 1920

Již za Rakousko-Uherska docházelo ke zřizování hospodářských škol, bylo to od roku 1850. O dvacet čtyři let později se sešla Valná hromada hospodářského průmyslového spolku ve Vysokém nad Jizerou a podala návrh na zřízení hospodářské školy ve zdej-

ším městě. K založení odborné hospodářské školy horského typu došlo až dva roky po vzniku první republiky.

1924 - 1942

Školní budova se školním hospodářstvím se stavěla v letech 1924 - 1925 nákladem přes 1, 5 mil. korun. Odborná hospodářská škola byla dvouletá a navštěvovalo ji asi 30 žáků. Vyučování přerušila 2. světová válka, kdy v roce 1942 školu zabrali Němci a žáci byli převedeni do jilemnické rolnické školy.

1948 - 1991

Od roku 1948 sloužila jako okresní politická škola a konala se zde politická školení. V roce 1952 se stala zemědělskou účetní školou, ve které studovala většina děvčata. Na škole byly také pořádány dvouměsíční účetnické kurzy. Studium zakončovaly závěrečné zkoušky.

V letech 1958 - 1962 zde byla střední zemědělská technická škola - obor ekonomika zemědělství. Studium bylo rozloženo do čtyř let. Potom se škola změnila na zemědělské odborné učiliště s oborem zemědělec mechanizátor.

K dalšímu rozšíření studia došlo v roce 1970/1971 - dívčí odborná škola se zemědělským zaměřením a v roce 1972/1973 zde byly obory pro chlapce: traktorista mechanizátor a pro dívky: chovatelka zeměděl-

ských zvířat. V roce 1980 zde bylo zřízeno střední odborné učiliště zemědělské a v roce 1991 přibyla čtyřletá rodinná škola.

1994 - současnost

Důležitý je rok 1994. Škola s názvem Integrovaná střední škola ve Vysokém nad Jizerou vstoupila do právní subjektivity. O rok později zde přibyla obchodní akademie. Od roku 1996 je možné studovat i v nástavbovém studiu pro podnikání v oboru zemědělském a strojírenském.

P. Nýdrlová, III. OB

Roztocký „Drnčák“

Jedno krásné podzimní odpoledne jsme se rozhodli pro pěknou procházku a prohlídku mlýna v Roztökách.

Cesta se vlekla a my si ji vyplňovali různými neposednostmi. Roztocké údolí nás uvítalo odpoledním sluníčkem a pěkným přijetím u Novotných ve mlýně. Výklad pana Novotného přiblížil všem celou historii rodu a mlýna. Nejvíce nás kluky zajímalo to, jak vypadá mlýn uvnitř. Byla nás velká tlupa, proto jsme se rozdělili na skupiny. Pan Novotný trpělivě vykládal o všem vybavení, o všem, co nás zajímalo, a my doufáme, že jsme byli pozornými a ukázněnými posluchači. Při loučení se

nám nechtělo zpět, u Novotných bylo pěkně.

Zpáteční cesta uběhla rychle, do Vysokého s námi šla už tma.

Kluci ze žákovského domova
ISŠ

Z KULTURY

DIVADELNÍ KUKÁTKO

Král je mrtev, ať žije král

Toto původně francouzské úsloví *le roi est mort, vive le roi!* jsem si vybrala jako příměr k zamyšlení nad Krakonošovským divadelním podzimem. Třicátá divadelní přehlídka skončila, ať žije třicátá první, řečeno stručně a prozaicky. Bylo to třicet podzimů, účastnilo se jich 103 souborů, bylo sehráno 266 her v 455 představeních, přehlídek se účastnilo 161 režisérů a bylo uděleno 337 cen a ocenění.

Letošní přehlídky se zúčastnilo 10 souborů a zahrály celkem 16 představení. A jak už to bývá, více či méně zdařilých. Divák si vybere podle svého vkusu, každému se líbí něco jiného, ale návštěvnost všech představení je ve Vysokém vždycky vysoká. Bylo tomu tak i letos, jen Krakonoš se více mračil a méně usmíval - jen jediný den viděli návštěvníci naši chloubu, panorama Krkonoš. Naštěstí nemělo deštivé a chladné počasí žádný vliv na vyprodané hlediště. Všem účinkujícím se dostalo ocenění v podobě, která je všem hercům nejmilejší, a to dlouhotrvajícím

potleskem. Některé soubory obecenstvo nechtělo téměř nechat odejít z jeviště. Je to jediná skutečná odměna za desítky a stovky hodin strávených na zkouškách, přípravě, na spoustě představení, než se některý soubor dostane na KDP ve Vysokém. A po pestrém a bohatém týdnu pro herce, technické pracovníky, obslužný personál, zpravodaje a všechny, o nichž průměrný divák ani neví, nastává sobotní večer s hodnocením, uvolněním a zábavou.

A tady je třeba se zamyslet. Slyšíme neustále, že nejdůležitější pro možnost rozvoje ochotnického divadla jsou diváci. Bez nich by divadlo neexistovalo. Co by bylo se sebelepším kusem při prázdném hledišti. Vzpomeňme na přechodnou dobu po sametové revoluci. Teď budu už zcela konkrétní. Šel se v sobotu 16. listopadu naplnit do posledního místečka, spousta lidí stála a všichni napjatě očekávali, až dojde k „lámání chleba“. Měla jsem pocit, že jsem na soutěži, nikoli na přehlídce. Vždyť přece samotný fakt, že se ten který soubor dostal na třicátou jubilejní přehlídku, znamená, že něco dokázal, že jeho práci ocenila porota, že to bylo určitě významné a povzbuzení do další činnosti. Jenomže to, čeho jsme byli svědky, bylo o něčem jiném. Že soubor z Libice se hrou *Dva muži v šachu* byl po všech stránkách skutečně nejlepší, je bez diskuse. Proč ale tak vysoké hodnocení DS z Horšovského Týna a jeho *Zpovědi dítěte svého věku*, který měl tak špatnou jevištní řeč, že místy téměř nebylo rozumět? Nejvíce ale rozladila většinu přítomných skutečnost, že nestálo porotě za to, aby ocenila divácký úspěch DS Křenovi-

ce a jeho představení *Černošský Pán Bůh a páni Izraeliti*. Podrobný rozbor, co je a není muzikál, divák příliš nezajímá. U nás se chce divák pobavit, zasmát, aspoň na chvíli se dostat ze současných problémů, a to se hrou Křenovických podařilo, to diváci dokázali na obou představeních. A na hercích bylo vidět, že hrají rádi, že je ta práce těší a určitě měli dobrý pocit, že se dostali na tuto jubilejní přehlídku. A nakonec pro ně ani pro Karolinku s *Lucernou* nezbylo ani čestné uznání a všechny ceny putovaly jako o soutěži do rukou jen některých aktérů. Bylo to opravdu divné povzbuzení do další práce, když se pro ně nenašlo ani několik slov pochvaly při tak květnatě řeči! Bylo těch faux pas povícero. Ani slovo při slavnostním zahájení ani při ukončení nepadlo na adresu těch, kteří celých třicet let pravidelně věnovali celý týden této své lásce či koníčku, prostě divadlu. Za hostesky a úspěšné herečky třeba Slávka Hubačíková, za obsluhu v Krakonošově hospůdce Eva Nesvadbová a Jaromír Vodsedálek, za techniku Honza Vavřka, za nejrůznější práce Josef Hejral st. Myslím, že měla být oslovena i přítomná paní Erbošová, která vlastně dala svou činnost základ celé třicetileté přehlídce.

A ještě k jedné věci se vrátím. Zúčastnila jsem se také všech třiceti přehlídek a závěrečných večerů. Bylo mi zprvu divné, že se v závěrečném hodnocení nikdy nemluvalo o představeních sobotních, která byla hrána j.h., to znamená mimo přehlídku. Loňského roku to bylo česko-francouzské neobyčejně zdařilé a úspěšné představení *Měšťák šlechticem*. Překvapilo mě to i rozladilo a napsala jsem

své dojmy přípravnému výboru. Dovolím si část toho dopisu ocitovat: „*Při závěrečném hodnocení jsme marně čekaly (= členky redakce), že v hlavním projevu se objeví nějaké hodnocení nebo alespoň zmínka o vrcholném představení přehlídky, kterým bezpochyby Měšťák šlechticem byl. Jistě jste měli s francouzskými divadelníky dílčí hodnocení, o tom nepochybujeme, ale že někdo nesestoupil z Olympu, aby alespoň několika slovy zhodnotil tento první, a tak zdařilý pokus, to jsme nemohly pochopit. A určitě jsme nebyly samy. Jak si to máme vyložit? Je to snad tím, že jsme jen z Vysokého, že na tuto myšlenku nepřišlo nějaké větší město s významnějšími ochotníky nebo režiséry? Že to představení třeba nebylo podle daných šablon tak dokonalé? Že Vysočtí vystoupili z řady? To není žádoucí a taky se to většinou netoleruje. Jistě i pro Francouze to bylo určité zklamání a potlesk všech těch přítomných ochotníků by jistě nebyl nepodobný tomu při obou představeních.*“

A letos? Najednou nic nebránilo tomu, aby letošní sobotní představení sebrané „jako host“ nemohlo být nejen slovně, ale i cenami jednotlivcům oceněno. Je to správné. Ořechovští si tato ocenění plně zasloužili, ale je vidět, že se výjimky dělat mohou, pokud se chce. Nevím, jak dalece mohou do jednání a navrhování poroty zasahovat Vysočtí, ale měli by tu možnost mít a využít ji. Jsme sice jen na venkově, nejsme profesionálové, ale zdravý rozum a úsudek máme.

Za všechny, kteří se mnou souhlasí.

Ludmila Hnyková

ŠTASTNÝ KONEC JEDNÉ EPOCHY

Po téměř týdenním ošklivém, deštivém a studeném počasí se druhý říjen neuvěřitelně a téměř neskutečně vyloupil do modra a do zlatova. Jako by se léto přišlo definitivně rozloučit, nešetřilo ani sluncem, ani modří oblohy. Nebo že by sám Krakonoš zasáhl? Vždyť přece část těch stých narozenin nemocnice se odbývala v jeho stánku, v Krakonoši. Ať už je to tak nebo onak, den byl jako vymalovaný a cesta k nemocnici lemována hloučky Vysokých i návštěvníků z blízkého i vzdáleného okolí. A to ještě přicházející netušili, co je čeká.

Budova zářila svou žlutí, uvnitř stály skupinky sestřiček ve sněhobílých uniformách, lékaři, personál, všude samý úsměv, na všech přítomných byla vidět radost z dobře vykonané práce. Prohlídka celého areálu byla velice zajímavá, všechny průvodkyně hostů podávaly žádané informace a návštěvníci se nestačili divit, co všechno nemocniční personál dokázal, v jakou půvabnou „mladici“ se stoletá „babička“ proměnila.

Velká a prostorná čekárna se změnila v „hodovni síň“, stoly byly plné dobrot, podávala se káva, čaj, víno podle zájmu, prostě skoro jako na nějaké státní recepci, jen s tím rozdílem, že všechno probíhalo v upřímné a příjemné atmosféře. A ta vzorná čísta všude! Jen aby si toho všichni

pacienti byli vědomi a vážili si té možnosti být léčeni v takovém prostředí.

Tím ovšem oslavy nekončily. Odpolední program probíhal v Krakonoši, proběhly oficiální projevy a hodnocení práce ÚCHRaPCH zástupci města, okresu a několika pracovišť plastické chirurgie v České republice. Zajímavé byly i odborné přednášky.

Svůj úkol splnilo i Divadlo Jára Cimrmana v čele s panem Smoljakem. Smích a veselá nálada celého dne se stupňovala. Uvolnění a zábava spolu s hudbou a tancem uzavřely celý slunečný a tak bohatý den. Společenský večer ve Větrově byl velmi zdařilý, o čemž svědčí skutečnost, že mnoho účastníků, zejména mladších, odcházelo až v časných ranních hodinách.

Sama jsem se zúčastnila celého dne. Jen málokdy se mi stalo, abych měla pocit tak příjemně prožitého a bohatého dne.

Záměrně neuvádím žádná jména, protože taková velká akce není zcela závislá jen na jedincích, ale na týmu, na kolektivu. Bez té soudržnosti a spolupráce by bylo nemyslitelné takovou akci uskutečnit.

Svým jménem, jménem celé redakce i jménem všech těch, kteří mají radost z toho, když se ve Vysokém něco vydaří, děkuji celému kolektivu naší nemocnice.

Ludmila Hnyková

Ale je tu ještě jedna strana mince, o které jsme dosud nehovořili, ale o níž, milí čtenáři, musíte také vědět. Jsou to sponzoři a sami vidíte, že jich není málo - třiačtyřicet! Bez jejich pomoci finanční i věcné by to nebylo možné. Všem patří velké díky za pochopení.

Městský úřad Vysoké na Jizerou
Orlické tiskárny, p. Petr Čepelka, Ústí nad Orlicí
Sklárny Novosad a syn, Harrachov
Krakonošovo pekařství, H+H Integra, Vysoké na Jizerou
pí Ludmila Blažková, Vysoké na Jizerou
Divadelní spolek Krakonoš, Vysoké na Jizerou
Emba, s.r.o., Paseky na Jizerou
Aura Imaging, Praha
Incom Trading, Praha
Johnson + Johnson, Praha
Gastrojet, České Budějovice
Čerpací stanice, pí Marcela Pešková, Vysoké na Jizerou
Autodoprava, p. Jaroslav Kučera, Vysoké na Jizerou
Truhlářství, p. Jindřich Šíkola, Vysoké na Jizerou
TTS, Semily
Ing. Ivan Vaváček, Bystřice nad Pernštejnem
Ski servis, p. Libor Nedomlel, Vysoké na Jizerou
KRPA, a.s., Hostinné
Rotes, Rokytnice na Jizerou
Zemědělské družstvo Horal, Vysoké na Jizerou

Řeznictví, p. Miroslav Nosek, Studenec
Rauscher, Slavkov u Brna
3B instruments, p. Bílek, Nové Město na Moravě
Truhlářství, p. Pavel Linek, Rokytnice na Jizerou
Minor, pí Hanyková, Trojan, Jablonec na Jizerou
BaL ZEMEX, Ing. Oldřich Bachtík, pí Jaroslava Langerová, Rokytnice na Jizerou
Řeznictví, p. Vítězslav Martinec, Jablonec na Jizerou
Dárkové zboží, pí Ivana Fišerová, Vysoké na Jizerou
Medik Dental, p. Ludvík Čeněk, Dvůr Králové nad Labem
HP servis, p. Jan Slowik, Rychnov nad Nisou
Prádelna Paško, pí Jaroslava Patočková, Jablonec na Jizerou
Hypokramed, Praha
MedImplant, Brno
Penzion Hanka, Jablonec na Jizerou
BMS Convatec, Dvůr Králové nad Labem
Antonín Plotnárek, Praha
Hospoda U Albíny, p. Josef Kučera, Vysoké na Jizerou
Cukrárna, p. Miloslav Bachtík, Vysoké na Jizerou
Textil - čistírna, pí Eva Lánská, Vysoké na Jizerou
Potraviny, p. Jiří Janoušek, Vysoké na Jizerou
Soptík, Ing. M. Kotšmídová, Jablonec na Nisou
Tano, pí S. Vodsedálková, Vysoké na Jizerou

Z HISTORIE dávne i nedávne

Hostinec Na Špici

Když se přijelo do Vysokého od Roprahčtic, byl hostinec Na Špici hned na kraji města. Byla to vlastně zájezdní hospoda. Koncem 19. století byl hostinským pan Hrdý, občan velmi vážený a společenský a výborný zpěvák. Měl jednoho syna a několik dcer. Rodina však byla tuberkulózní a umírali jeden po druhém, až nakonec zbyla jediná dcera Paula, která si později pronajala hospodu u Landverů na náměstí, (později hotel *Mařata*, dnes na jeho místě stojí budova Spořitelny), která pro svou výbornou kuchyň byla velmi oblíbená.

Ale vraťme se do hospody Na Špici. Jistě vás bude zajímat, kde ta hospoda vlastně byla. V domě, který dnes patří paní Miladě Vašíčkové. Šenkýř Hrdý prodal hospodu panu Hrubému. Hospoda měla velkou šenkovnu a pro potěšení hostů tam stál veliký orchestrion. Ale za nového majitele už to nebyl ten pěkný a čistý hostinec, hrály se tam hazardní hry a hodně se pilo, hovořilo se o něm jako o hostinci podřadném.

Jako bývalá zájezdní hospoda měl hostinec veliký dvůr, chlév pro hovězí dobytek, maštal pro koně, o jarmarcích byla hospoda plná kravařů, tj. obchodníků s dobyt看, a koňských handlířů. Všichni s oblibou nosili veliké stříbrné nebo zlaté řetězy u hodinek a měli veliké

kožené tašky plné papírových peněz. Na dvoře bývala buljje, tj. kuželník.

Tuto hospodu koupil v roce 1924 pan Antonín Nesvadba, tatínek paní Vašíčkové. Její maminka, paní Anna Nesvadbová, vzpomínala. V roce 1924 se začalo povídat, že hostinec Na Špici je tak zadlužen, že asi přijde na buben. A tu jednoho dne přišel muž domů a povídá mně: „Koupil jsem hostinec Na Špici, ale teď se tam nesmíš jít podívat, až to trochu dám do pořádku, tak tě tam zavedu. Teď bys řekla, že tam nikdy nepůjdeš.“ Všechno to tam bylo v hrozném stavu, muselo se opravovat, malovat, natírat, v kuchyni dlaždičkovat, krám se přestavěl a zařídila se moderní řeznická dílna. Kuželník se odstranil, na chlévy a stodoļu se dávaly nové střechy, vysázely se ovocné stromky a zařídila okrasná zahrádka. Orchestrion se prodal, ale opatřilo se na přání hostů pianino. Do šenkovny přišel nový nábytek a na stoly bílé ubrusy. Na věšácích visely nejméně troje denní noviny a časopisy v rákosových rámech. Dole u šenku byly dva stoly s tvrdými deskami, kde sedávali hlavně navečer stálí hosté. Úředníci z hospodářské školy (říkali si spolek řufrů, my máme něco v kufru), úředníci od soudu, z berního úřadu, ze záložny, učitelé i drogist a kominík. Bývalo veselo, zpívalo se a povídalo, ale hazardní karty hostinský nedovolil, a když si je někdo přinesl, sebral je a hodil do kamen. Jen filkaři měli povolenou hrát o šestáky, ale výhry se dávaly paní hostinské, ta je schovávala a tak dvakrát do roka se za ně koupilo celé prase, udělaly se vepřové hody, večírky s dobrými jitrnicemi, pekla se vepřová se

zelím, řízky, inu byly hody. Někdy těch peněz bylo málo, tak se koupily husy a byly to také pochoutky.

V zimní a letní sezoně chodily na obědy k Nesvadbům také hosté, kteří bydleli ve Ski chatě (u parku, dnes obytný dům). Ti nejznámější a nejstálější byli sochař Bohumil Kafka s paní, malíř Jaroslav Grus, Dr. Zdenka Dyková a mnoho dalších.

Hostinec nabyl zase původní popularity a obluby, jídlo bylo výborné, ceny velmi přístupné, ale nade vše byla ceněna neobyčejná čistota ve všem a všude.

Hostinský pan Nesvadba zemřel v roce 1934 a živnost vedla dále jeho paní vdovským právem až do roku 1946, kdy se pro její nemoc hostinec zrušil. Krám a dílna byly pronajaty řezníkovi panu Martincovi, který vedl soukromou řeznickou živnost až do roku 1950. Od 1. ledna 1950 se řeznictví změnilo na provozovnu Masny, kterou pan Martinec vedl až do roku 1958, kdy musel pro nemoc zaměstnání opustit. Masnu převzala Jednota a vedoucím se stal Josef Martinec ml. Pracoval v obchodě s maminkou, která zemřela v roce 1990. V roce 1991 Jednota prodejnu uzavřela, a tím končili i Martincovi.

Nějaký čas zůstaly prostory po obchodu prázdné, až je roku 1992 pronajala společnost Artium a zavedla obchod s umělými květinami. Vedoucím byl pan Josef Ševčík, pracoval se svou manželkou. Po sedmi a půl letech společnost obchod přestěhovala do Liberce. Současnou nájemkyní je firma Terry, a je tam specializovaná prodejna spodního prádla

a kosmetiky, vedená paní Danou Tryznovou.

Ze vzpomínek paní Františky Jandové a Anny Nesvadbové v archivu muzea vybrala a převyprávěla Ludmila Hnyková

P.S. A ještě moje osobní vzpomínka. Když jsem přišla v roce 1942 do Vysokého, chodila jsem s několika mladými a svobodnými přes rok také na obědy k Nesvadbům. Ráda na to vzpomínám, i přesto, že byla válka - měli jsme se tam dobře a všem nám chutnalo a všichni jsme se tam cítili jako doma. Taková tam byla báječná atmosféra.

Z dopisů našich čtenářů

Vysoký poutě

Přespolní nám říkali „vysočtí nemráti“ a my hned opáčili: „Vysoké se nezráti, dokud tam jsou nemráti.“ Hosty prý vítáme: „Pojďte dál a copak nám nesete?“ A jedna pouť nám taky nestačí.

To bylo ale tak. Pouť má být v době svátku patrona kostela. Ten vysoký je zasvěcený sv. Kateřině. Ta má svátek až 25. listopadu, tak co to bylo za pouť bez kolotočů a houpaček a někdy i pod sněhem. Slaví tedy Vysočtí ještě jednu pouť, letní, první srpnovou neděli. Velkou a slavnou. Náměstí plné atrakcí, příjždějí i cirkus. A všude plno lidí.

To o té „Kateřinské“ nabízeli v několika málo boudách na náměstí své výrobky místní řemeslníci, a to ještě jen tehdy, když se den vydávil. Kdo ale prodával ve svém stánku před školou každý rok a za každého počasí, byli Bartoníčkoví - cukrářství a perníkářství. Že bylo před Mikulášem, šly na odbyt hlavně perníkové figurky, pěkně zdobené, tvořené ve starých dřevěných formách. Co ale bylo největší pochoutkou? Perníkové „bobky“. Malé, kulaté, máčené v cukrové polevě. To prodavačka zručně stočila z papíru kornout a za korunu ho nasypala plný.

Tak bylo až do okupace v devětatřicátém. Začalo řízené hospodářství, zboží málo a ještě na lístky. Nebylo co prodávat, nebyli ani kupující. Přiděly stačily sotva na chleba, na perník už nezbyvalo. Lístky byly zrušeny až osm let po válce, a to už se na podzimní pouť zapomnělo docela.

Anna Čeřovská

CESTUJI, CESTUJEŠ, CESTUJEME

Z Čech až na konec světa

3. část - závěrečná

Paní Bláhová, jaká byla vaše další zastávka?

Poutní místo - strmý vrch Bom Jesus nad Bragou, která je tradičním náboženským střediskem Portugalska. V celé zemi je uctíván právě Dobrý Ježíš

- Bom Jesus. Na hoře je kostel s klášterem a hotel. Kolem komplexu je park plný květinových záhonů, dolů od kostela vede mohutné schodiště s křížovou cestou, po jeho stranách jsou kaple s figurálním dějem, ve středu schodiště je umístěno pod sebou pět cností a pět smyslů. Vše doplňují mohutné stromy kamélii sestřihávaných do nejrůznějších tvarů. Samotná Braga je město kostelů, jsou v nich nádherné řezby. Říká se jí také portugalský Řím. To byla naše poslední zastávka v Portugalsku. První noc ve Španělsku jsme strávili u přístavního města Pontevedry v klášterním hotelu ve vesnici Poia de Poio. V ambitech kláštera jsou na azulejos zobrazená různá města včetně Prahy. Večeřeli jsme v refektáři zdobeném mozaikou Večeře Páně. Klášterní kaple je moderní, jednoduchá, zdobená mozaikou s biblickými výjevy v barvách moře.

Čím vás pohostili a co vám předkládali jinde?

Nejprve to byla jemná mixovaná zeleninová polévka s kroketkami, a pak přišlo velké, pro většinu z nás ne příliš milé překvapení - chobotnice. Sice jemně upečená, ale nejlepší byly stejně brambory. Měli jsme zaplacenou polopenzi - snídaně a večeře. Dostávali jsme maslo, džemy, sýry, ovocné, zeleninové a rybí saláty, ovesné vločky, z mas hlavně vepřové, ale ochutnali jsme i hovězí a telecí. Ceny tam zhruba odpovídají našim, možná potraviny jsou dražší, obuv a ošacení zase levnější.

Mluvil jste o portugalském Římu. Mají svůj Řím i Španělé?

Je za něj považováno Santiago de Compostella, kde se nachází hrob apoštola Jakuba. Je to turistické město, které žije z poutníků. I když ti, pokud sem přijdou z míst vzdálených více než sto kilometrů nebo ujedou na kole více než pět set kilometrů, dostanou odznak a poutnickou hůl a zdarma ubytování a stravu. Mezinárodní mše nad hrobem v trojlodním kostele se zúčastňují lidé z celé Evropy. Pokud svátek svatého Jakuba připadne na neděli, nastává tzv. Milostiplný rok. Otevře se Zlatá brána a tomu, kdo jí projde, pomodlí se a vyzpovídá, se vrátí všechny milosti. Po roce se brána zazdí. Světovou raritou tu je přes 60 kilo vážící kadidelnice, kterou taháním za provazy provlečené v kladce pod kopulí rozhoupává osm mužů tak, že opisuje dráhu obrovské osmičky položené na bok a létá až do bočních lodí. Při tom dýmá. Protože je to velká podívaná pro nevěřící, koná se okouřování až na závěr mše, aby nebyla rušena. Také se objímá socha sv. Jakuba v pelerině.

Po tomto silném zážitku jsme pokračovali 900 kilometrů podél pobřeží přes Pyreneje do Lurd ve Francii. Ty byly naší poslední zastávkou.

Navštívila jste je už někdy předtím?

Byla jsem tam už podruhé, ale všechno - jeskyně, ve které se Bernadette Soubirousová v roce 1858 zjevila Pan-
na Maria, tři hlavní, nejstarší kostely - Horní bazilika, Krypta a Růžencová bazilika - stavené postupně na různých výškových úrovních, a přitom tvořící jeden celek, bazilika Pia X. pro 30 tisíc lidí postavená pod zemí ke 100. výročí zjevení, kostel sv. Bernadetty vybudovaný

v roce 1988, křížová cesta tvořená kovovými plastikami v mírně nadživotní velikosti, davy poutníků a společné modlitby - na mě zapůsobilo stejně silně jako při mé první návštěvě.

Paní Bláhová, děkuji vám za zajímavé povídání i za lurdskou vodu, kterou jste mi dala, moc si toho považuji. Lidem, kteří se se mnou a členáři Větrníku dělí o své zážitky z cest, pokaždé přeji, aby toho ještě hodně prošli, viděli a zažili. Upřímně to přeji i vám.

Alice Sládková

Dostaveníčko

Dávno jsou pryč časy dostaveníček s loutnou nebo mandolínou pod okny milované dívky nebo paní, a přesto jsem byla očitým i „uši-tým“ svědkem dostaveníčka v trochu jiné podobě. Jak vidíte, milí čtenáři, ve Vysokém je všechno možné. A protože všechno souvisí se vším, i toto dostaveníčko mělo souvislost, a to s divadelní přehlídkou. Po uvitání souboru Vojan z Libice se muzikanti i ochotníci, tedy celý pohybuschopný „Krakonoš“, přesunuli před právě otevřený obchod pana Bohdana Blažka v ulici u školy. Muzikanti vyhrávali pro radost všem těm, kteří jako první kupci zaplnili krám. Vítat nového obchodníka hudbou zatím není obvyklé, ale bylo to zajímavé a pěkné. Stalo se to 14. října 1999.

Když odešli všichni kupující, zaujala jsem jejich „opuštěné pozice“ a polo-

žila novému majiteli a podnikateli několik zvědavých otázek.

Kdy jste se rozhodl otevřít samostatný obchod s tímto zbožím ve Vysokém? Naše město je přece jen moc malé.

Hned jak Jednota zavřela průmyslovou část nákupního střediska, mi bylo jasné, že by se podobný obchod měl u nás otevřít, jde přece o celé okolí, které v Jednotě také nakupovalo.

Proč právě v tomto domě, u Bartoniček?

Původně jsem se chtěl podělit o story s panem Fišerou, ale nedopadlo to, oba obchody by se tam nevešly. Tip na dům č. 10 mi dal pan Bárta. Ovšem bylo potřeba nejdříve dům opravit, protože nejen zboží, ale i prostředí a vhodné umístění dělá obchod obchodem. S majiteli domu jsem se bez velkých problémů dohodl, sjednali opravu fasády a já jsem zařídil úpravy interiéru, na něž jsem přispěl nájemným zaplaceným na určitou dobu dopředu.

Jste spokojen se současným stavem?

Na první pohled se zdá, že jsou story velké, ale pro druhy zboží, které budou v našem sortimentu, ještě nestačí. Opravdu velké předměty (pračky, bojlerky atd.) budeme dodávat na objednávku.

Co všechno patří do vašeho sortimentu?

Železářství, kuchyňské potřeby, domácí potřeby, elektrospotřebiče, elektroinstalace, vodoinstalace, filmy, vodiče zvuku, video i audiokazety. A samozřejmě budeme provádět nákup zboží podle poptávky.

V čem vidíte v současné době problémy?

Mám-li být upřímný, tak určitě budou problémy se stánkaři. Prodávají pod cenu, přirozeně je to špatný a podřadný materiál.

Můžete být konkrétní?

Rád, Sada klíčů Gola stojí u nás 1.100 Kč, u stánku kolem 300 Kč. Lidé, kteří tomu moc nerozumějí, kupují podle ceny a ne podle jakosti. Stejně problémy jsou s nádobím i s textilem. Je sice pravda, že poplatky z míst na náměstí jdou do pokladny města, ale skutečně daně utíkají jinam. U nás ve všech místních obchodech je to obráceně. A stanovisko kolegů podnikatelů je v tomto směru asi stejné jako moje.

Měl byste pro náš časopis ještě něco zajímavého?

Ano. Rád bych poděkoval divadelnímu spolku Krakonoš a všem muzikantům za originální uvitání nového obchodu. Udělali mi radost a pokud bude obchod dobře prosperovat, zapojím se do řady sponzorů Krakonoše. Na zákazníky se těšíme a budeme se snažit všem vyhovět.

Přeji vám, ať se vaše sny i přání splní.

Ludmila Hnyková

Předvánoční čas, dočkali jsme zas ...

O vánočních lidových zvycích u nás v Krkonoších a na Vysocku bylo už mnohokrát psáno. V našem kraji se slavily Vánoce ze všech svátků nejvíce, protože byl na to čas. Kolem chalupy nebylo dohromady co dělat, a tak se mohlo vymyšlet co kalýho a pěkného udělat na ty hody. Večery byly dlouhé, světla málo, ale všichni k sobě měli blíž. Při vši bídě a starostech byla pohoda, která nám dnes tolik schází. Kromě vyřezávání a malování papírových darůků do betléma, který býval v každé chalupě, se také sháněla „forota“ na štedrounice. Bylo to tak, jak se zpívá v jedné naší koledě: „Před Vánoci jeden tejdén nebylo ani jeden den, by nebylo shánění a do města běhání...“

Naše generace to měla s tím sháněním jednodušší, ale když se zadělávalo z většího množství mouky, s pečením doma už byla starost a obnášelo to více hodin. Pece v našich domácnostech nebyly a v chalupách je rozbořili.

Povím vám, co se mi přihodilo v padesátých letech, kdy ve Vysokém stále fungovala v Zákostelí pekárna. Mistroval tam Áda Novák a pekli Frantík Fišera. Po dohodě s Frantíkem jsem mohla své těsto na štedrounice tajně v jedenáct večer (neboť se to nesmělo) dovést na sánkách ve škopku do pekárny. Nemyslete, nebyla jsem sama, kdo chodil takto tajně do pekárny, bylo nás mnoho. A ráno zase asi v pět hodin znovu tajně do pekárny přijít pro upečené.

Vzpomínám, jak jsem jednou v tu večerní hodinu pospíchala s těstem přikrytým utěrkou a posazeným na sánkách. Málem jsem utíkala přes náměstí, abych nikoho nepotkala. Už abych byla v pekárně! Na silnici byl takový polorozbředlý špinavý sníh, ale cesty se tenkrát ještě nespaly. Zato tam občas zanechal kůň svou hnědou nadilku. Ležela tenkrát právě uprostřed rynku a zrovna pod lampou. Jak tak utíkám, táhnouc za sebou sánky v tom rozévchtaném sněhu, cítím, že jsou najednou lehké. Otočím se - ó, hrůzo! - škopek dnem vzhůru a těsto na zemi. Spadlo zrouna do toho ... koňského trusu. Štěstí že bylo přikryté utěrkou, která zabránila katastrofě. A já ten strach, abych nikoho nepotkala, že jedu s těstem do pekárny! Ještě že těsto na štedrounice bývá tužší, tak to dobře dopadlo. A ráno raničko jsem přinesla domů sedm krásně upečených a po staročesku upletených štedrounic!

Jeden lidový předvánoční zvyk patřil výhradně do Tříče a dost dlouho se tam udržoval. Byl to „brusař“ - slamený panák oblečený jako mužská osoba a 23. prosince, kdy se nejvíce fotrovalo se zaděláváním na štedrounice a pak pečením, býval postrachem hospodyní. Brusař totiž měl v kapse kabátu zastrčené dlouhé „řikání“, co se za rok ve vsi přihodilo. Dnes bychom řekli, že drby a možná by z toho byly i soudy. Ale tenkrát to patřilo k Vánocům. Ten, kdo brusař tajně stavěl do síně nebo sednice, musel si vyříznout chvilku, aby ho nikdo neviděl a bylo to právě, když kynulo těsto. Každý byl zvědavý, jaké povídání má brusař v kapse, a než to všechno přečetl, štedrounice pře-

kynuly nebo se stal s těstem jiný malér a pak se při pečení udělal „brus“ - ta neblahá sraženina na spodku štedrounice.

Takovým vysokým „brusařem“ ve smyslu „řikání“ za celý rok, býval můj otec Josef Mařatka, který zapisoval příhody v našem městě a o mikulášských a silvestrovských večerech v sokolovně je veršované se zpěvem servíroval přítomným. Partnerem býval jeho přítel Prokop Hásek, dokud neodešel do Prahy. Vystídal ho učitel Karel Číhal. Na „vysočákovinu“, jak tomu povídání říkali, se všichni těšili a byli zvědaví, kdo bude na mušce. Nepamatuji se, že by se někdy někdo urazil a všichni se bavili. „Vysočákovina“ bývala zpívána vždycky na melodii některé známé písně. Jeden krátký úryvek si pamatuji. Zpívalo se tam o tom, že u Bartoníčků - povozníků mají nové nákladní auto, které při jedné jízdě v továrně dostalo na náledí smyk a sjelo do příkopu. Otec to hned využil do „vysočákoviny“, že se zapomnělo na to, že auto jezdí na benzin a ne na oves jako jejich koně. A tak zpíval: „A když jelo ku fabrice po terénu hladkém, voves začal účinkovat, auták hodil zadkem...“

V ten čas před mikulášskou zábavou se ztrácely femesníkům drobné předměty, které jim pak Mikuláš v dárkovém balení nadělil v sokolovně.

Jindy zas otec s učitelem Číhalem se představovali jako malíři a příběhy ukazovali namalované jako kramářské písně. Obrázky maloval Olda Vodseďálek. Oba zmínění zpívali: „Jak figury ukazují, umělci se představují: kantor Carlo Cizhalinsky - Josip Kniho-Pivovinsky.“ Vzpomínám, když ještě s otcem vystupo-

val Prokop Hásek, že se jmenoval Procopio Hascorando. A věřte nebo ne, jednou od nás s tímto jménem dostal do Prahy dopis, který byl doručen do správné schránky.

Jednou se také zpívala „vysočákovina“ na píseň „Byla noc krásná májová“. Byla na flašinetu, který si otec od flašinetáře vypůjčil a dobře zaplatil „ušlý zisk“. To bylo v tom roce, kdy učitel Vojta Lavický chtěl dělat na hřišti sokolovny kluziště. A těm vysokým „brusařům“ se to hodilo, protože to nedopadlo. Na mikulášské flašinetář zpíval: „Byla noc krásná mrazivá, Vojta se do ní těš nes, sokolníka stáh s postele: pojď, led se bude tvořit dnes! - celou noc tajně kropili a netušili zradu. Do rána byla voda pryč, po ledu ani smradu!“

Ten rok na podzim byly ořezány všechny kaštany v aleji ke hřbitovu. Zbyly z nich jen pahýly a kde kdo nad tím naříkal a huboval. Byl tím tenkrát pověřen Jan Horáček - zahradník Dr. Karla Kramáře. Udělal-li to Horáček dobře nebo ne, ukázalo se až po letech. Stromům to prospělo. Ale v ten čas „pahýlů“ bylo pobouření, a tak se ve „vysočákovině“ mimo jiné zpívalo: „...a kdyby hořel Havlíček, kdoví co by se stalo, snad by ho háky nemehlo hned taky vořezalo...“

Mnoho, mnoho takových legrací už zapomenutých se připravovalo před Vánoci - a ne jen „jeden tejdén“.

A tak, milí dávní „brusaři“, vaše „řikání“ by dnes asi obstálo jen anonymní a tajně vytažené z vaší hluboké a zavěšené kapsy.

Veselé Vánoce!

Jiřina Doubalíková

SPORT

Do nové lyžařské sezony

Ve třicátých letech býval československým lyžařským reprezentantem v závodě sdruženém vysoký rodák Antonín Bartoň ml.

Byl vysílán na mnoho závodů do různých států v Evropě, ale také na zimní olympijské hry v roce 1932 v americkém Lake Placid. Vyprávěl, že nejhůře se běhalo, octl-li se závodník na trati osamocen. Nikdy se to nestalo v Norsku. Když tam běžel závod poprvé, byl mile překvapen a udiven, že na jakkoliv dlouhé běžecké trati nikdy nebyl sám. Norové, jako diváci, stáli po celé trati a povzbuzovali každého závodníka bez rozdílu národnosti a státní příslušnosti - i toho posledního. Byla to psychická, morální a především laskavá a srdečná potěšující povzbuzení.

Pochopila jsem mentalitu těchto Skandinávců, když jsem se seznámila s jejich krédem. Bylo to v knížce, kterou v roce 1943 vydal Svaz lyžařů v Praze. Napsal ji Olaf Kožený s titulem „Vzduchem na lyžích“. Týkala se lyžařských skokanů, ale závěr knížky se může hodit všem klasickým lyžařským disciplínám.

Autor v závěru píše: „Všem přeji v závodě mnoho zdaru, ale než začnete, přečtete si starou norskou modlitbu, která vás povede k tomu, abyste v boji zůstali spravedlivými.“

„Popřej, Pane, abych v boji, který jde životem, měl odvahu udeřit a riskovat, a mám-li vyhrát, dej, aby to bylo podle zákona a aby při tom má víra a čest se udržely vysoko. A mám-li prohrát, dej, abych dovedl stát u cesty a pozdravit vítěze, až půjde kolem.“

Slyšela jsem pana Miloslava Šimka v televizi dvakrát citovat tuto modlitbu, když měl vyznat svoje životní krédo.

Naším vysokým lyžařům, hlavně těm mladým, a celému Ski klubu přeji, aby se ctí dovedli vyhrát i prohrát.

Skol!

Vaše Jiřina Ďoubalíková

PÍŠÍ O NÁS

Ministrantský tábor

Již téměř tradičně, několikrát rok po sobě, proběhl ministrantský tábor pro litoměřickou diecézi. Tentokrát bylo vybráno jako nejvhodnější místo malé městečko v Podkrkonoší - Vysoké nad Jizerou.

Co bylo hlavním cílem celé akce, je zřejmě jasné už z nadpisu: umožnit ministrantům setkat se se svými kolegy z celé diecéze a prožít s nimi dva týdny nabitě zajímavými, ryze prázdninovými akcemi.

Tábora se zúčastnilo téměř čtyřicet chlapců ve věku od 7 do 15 let. Aby byli ze strany organizátorů lépe „ovladatelní“, přistoupilo se k jejich rozdělení na tři

oddíly podle věku, které pak soutěžily v celotáborovém bodování o co nejlepší umístění. To umožnilo motivovat členy oddílů, aby se ve všech hrách a jiných bodovaných akcích co nejvíce snažili, protože jinak by ztratili body nejen oni jako jednotlivci, ale i celý jejich oddíl.

Myslím si, že se žádný účastník rozhodně nenudil. Vlastně ani nemohl, protože od budíčku až do večerky byl neustále něčím zaměstnán. Kromě toho, že se podnikly dva celodenní výlety - pouť do Bozkova a výlet na Štěpánku -, bylo připraveno i množství her. Chlapci se zúčastnili i olympijských her s netradičními disciplínami, jako např. střílení ze vzduchovky a kuše, plazení, slalom s ešusem plným vody, chůze na chůdách. Jako jakási zkouška orientace byl připraven výlet, při kterém zavedl vedoucí svůj oddíl na neznámé místo s tím, že teď mají všichni společnými silami najít cestu na jiné, také neznámé místo. Samozřejmě, byla stezka odvahy a táborák. Na tom závěrečném se ti nejlepší dočkali malé odměny.

O tom, že se jim pobyt na táboře líbil, svědčí slova jednoho z ministrantů: „Tábor se vydařil, nic ho nepřekazilo, ani počasí. Vedoucí odvedli skvělou práci, kuchařky nám dobře vařily. Doufám, že tomu tak bude i na příštím táboře a že se vydaří alespoň tak jako letošní.“

-čc-

Převzato z měsíčníku litoměřické diecéze Zdislava, kráceno

Pozn. red. Při této příležitosti navštívil Vysoké i litoměřický biskup Dr. Josef Koukl.

KČT

18. září 1999 - „Putování po Krkonoších“

Odjíždíme autobusem ráno v 7.00 hodin do Velké Úpy. Odtud pokračujeme pěšky do Pece pod Sněžkou, dále Obřím dolem na Luční boudě a po malém občerstvení pokračujeme k Památníku obětem hor. Dále jdeme po trase Výrovka - Na Rozcestí - Liščí hora - Tetřeví bouda - Černý Důl. Zde na nás čeká autobus a odjíždíme domů. Trasa měřila 26 kilometrů, putování se zúčastnilo 44 osob. Hodnocení dopadlo dobře, výlet byl zdařilý. Počasí mohlo být lepší. Sice nepršelo, ale celou dobu nás provázela mlha a bránila krásným výhledům.

23. října 1999 - výlet do Jizerských hor

Ráno prší, a tak se odjezd odkládá na neděli. Počasí se vylepšilo, ale mlha nás opět provází po celý den. Absolvujeme trasu rozhledna Bramberk - Krásný - Hašlerova chata - Janov - Maliník - Bedřichov, vodní nádrž - Nová Louka - Kristiánov - Josefův Důl, vodní nádrž - Slovanka - Bramberk. Délka pochodu 27 kilometrů, počet účastníků šest.

Jiří Libal

Společenská kronika

Sňatek

18. 9. 1999 *Milena Šimánková* a *Vladimír Šír*, oba z Rokytnice nad Jizerou
18. 9. 1999 *Leona Doubková* a *Ladislav Škaloud*, oba z Rokytnice nad Jizerou

Hodně štěstí!

Úmrtí

13. 9. 1999 zemřel *Vratislav Klíma* z Helkovic ve věku nedožitých 47 let
9. 11. 1999 zemřel *Josef Novák* z Tříče ve věku 85 let

Všem pozůstalým vyjadřujeme upřímnou soustrast.

Životní jubilea

Vysoké nad Jizerou

03. 11. *Josef Merc* 70 let
06. 11. *Dagmar Kvardová* 70 let
10. 11. *Alenka Bartoničková* 70 let

10. 11. *Anna Nečásková* 81 let
13. 11. *František Farský* 74 let
17. 11. *Milada Cečová* 80 let
22. 11. *Jiří Šourek* 71 let
23. 11. *Milada Vašíčková* 80 let
03. 12. *Vladimír Hladík* 74 let
10. 12. *Vilemína Tichá* 76 let
11. 12. *Hana Suchánková* 70 let
12. 12. *Milada Soukupová* 76 let
18. 12. *Václav Kramář* 71 let
21. 12. *Lidmila Kubičková* 79 let
24. 12. *Zdenka Junková* 75 let
27. 12. *Miroslav Nosek* 70 let
30. 12. *Miloslav Chvalina* 92 let

Helkovice

10. 11. *Alice Nosková* 72 let
25. 12. *Josef Vrkoslav* 73 let

Horní Tříč

09. 11. *Jaroslav Chmelík* 85 let

Sklenařice

28. 11. *Běla Jeníková* 78 let
18. 12. *Miloslav Hartych* 75 let
31. 12. *Marie Habová* 78 let

Stará Ves

12. 11. *Stanislav Štěpánek* 73 let
01. 12. *Miloslav Kluc* 77 let

Všem jubilantům blahopřejeme!